

NUPI-podcast/Nils Klim-podcast 2018: Francesca R. Jensenius

EWR: Velkommen til denne spesialutgaven av NUPIs podcast. Mitt navn er Elana Wilson Rowe, og med meg i dag er vinneren av Nils Klim-prisen 2018, Francesca Refsum Jensenius.

Dr. Jensenius er seniorforsker ved Nors Utenrikspolitisk Institutt, og hun mottar årets Nils Klim-pris for hennes fremragende forskning på temaer som valgdynamikk, utviklingsmønstre og hvordan minoriteter og kvinner kan få mer politisk og økonomisk innflytelse, i India og andre steder.

Francesca, velkommen til denne podcast'en, og gratulerer med å bli utpekt som vinner av Nils Klim-prisen!

FRJ: Tusen takk.

EWR: Som Nils Klim-prisvinner er du en av så langt 15 nordiske forskere siden 2004 som har blitt anerkjent på denne måten for fremragende forskning innen humaniora, samfunnsvitenskap, jus eller teologi – og dette har skjedd før du ble 35 år gammel. I dag håper jeg vi kan høre litt mer om forskningen din og se nærmere på hva som bragte deg dit hvor du er kommet.

Så først: En-million-kroners spørsmålet. Hvordan vil du oppsummere forskningen din med noen få setninger?

FRJ: Jeg er en statsviter som jobber med komparativ politikk og komparativ politisk økonomi. Min fremste forskningsinteresse er hvordan valgdynamikk og design av statlige institusjoner påvirker forskjellige typer ulikhet i samfunnet. For eksempel: Hva skjer med fordelingen av ressurser når de som sitter ved makten, endrer seg. Og hvordan kan vi best designe valgsystemer og andre institusjoner slik at vi får politiske systemer som er både velfungerende og inkluderende?

EWR: Mye av ditt arbeid har handlet om slike samfunnsendringer som er innført med hensikt, deriblant kvoteringssystemer. For eksempel: I fjor ga du ut boken *Social Justice through Inclusion: The Consequences of Electoral Quotas in India* på Oxford University Press. Kan du fortelle oss litt mer om boken og om hvordan du ble interessert i dette temaet?

FRJ: Denne boken handler om de langsiktige konsekvensene av bruk av kvotering ved valg, for lavkaste-grupper i India, de såkalte *Scheduled Castes*. Dette er en gruppe som tidligere var kjent som *untouchables* i India, altså den lavest rangerte gruppen i det indiske kastesystemet. India har hatt et omfattende kvoteringssystem for denne gruppen siden landets uavhengighet, altså omtrent siden 1950. Dette kvoteringssystemet fungerer slik at det reserveres posisjoner i de lovgivende forsamlingene rundt om i hele landet, som er proporsjonalt med andelen av disse lavkaste-gruppene som bor i området.

Jeg ble interessert i dette temaet mens jeg var utvekslingsstudent ved Dehli University. Jeg studerte Hindi der, men endte opp med å gå på en rekke politiske arrangementer fordi jeg syntes det var spennende. En av de tingene som overrasket meg, var at det var store studentprotester rettet mot kvoteringssystemet. Som nordmann hadde jeg vel en tilbøyelighet til å se på kvotering som noe

positivt, noe som handlet om å inkludere ekskluderte grupper i politikk og i andre sammenhenger, men det som møtte meg var massive protester, hvor studenter var svært opprørte over bruken av kvotering i utdanningssektoren.

Derfor begynte jeg å lese mer om dette, og jeg ble mer og mer interessert i de ulike formene for kvotering som India har hatt, og ønsket å skjønne mer om effektene av dem. Dette ble til min doktorgradsavhandling, som jeg så har jobbet videre med. Mitt hovedfokus har vært å bruke mange typer data og informasjonskilder for å forsøke å finne ut hva bruken av kvotering gjennom mer enn 50 år har resultert i.

EWR: Hvem hadde rett? Var det den 19 år gamle norske studenten, som mente at kvoter var noe positivt, eller studentene i Delhi som protesterte mot kvotesystemet?

FRJ: Det er spørsmålet jeg vanligvis får om denne boken, og det er litt vanskelig å svare på. Det er vanskelig fordi jeg har innsett at det ikke finnes noen lette svar når det gjelder kvotering. Dette er et politisk og et normativt spørsmål: «Hva mener du er bra, og hva er mindre bra?» I denne boken forsøker jeg å skille disse politisk-normative spørsmålene fra de empiriske. Det som ofte skjer når man studerer kvotering, er at det vi ønsker å finne påvirker måten vi studerer det på og konklusjonene vi trekker. Derfor prøvde jeg å ta et skritt tilbake og se på hva slags positive konsekvenser man *kunne* forvente fra et kvoteringssystem. Boken min tar for seg ulike konsekvenser og hva som faktisk skjedde og ikke skjedde, og jeg forsøker å finne ut hvorfor kvoteringen fikk noen følger og ikke andre. Og basert på dette kan jeg si at man må foreta avveininger. Kvotering fører til endringer i hvem som har politisk makt og hvilke beslutninger som tas. Spørsmålet blir da: Hvem ønsker man å gi politisk makt, og hvordan ønsker man at ressurser skal fordeles?

Det har derfor ikke noe enkelt svar på spørsmålet. Likevel må jeg si at jeg har falt ned på å være svakt positiv til kvoteringssystemet i India, fordi jeg mener har bidratt til å redusere langvarig ulikhet i samfunnet, og det anser jeg for å være positivt og viktig.

EWR: EN fascinerende side av forskningen din er at du i forsøket på å studere kvotering som et empirisk spørsmål har investert store anstrengelser i datainnsamling og metodebruk. Du har belyst spørsmålet fra alle sider, og i 2016 vant du en annen pris for en artikkel basert på det samme prosjektet som boken. Noe av det som ble særlig trukket frem i den anledning, var datainnsamlingen og metodebruken. Kan du fortelle litt om det?

FRJ: Ja. Da jeg påbegynte dette prosjektet, var det med et kvalitativt utgangspunkt. Jeg hadde bodd i India og hørt mange historier, og det første jeg skrev om kvotering var basert på arkivmateriale og undersøkelser av hva som var de «tilsiktete konsekvensene» av dem. Når man snakker med folk om kvotering, vil de ofte si: «Har de virket etter hensikten?» Derfor ville jeg få en bedre forståelse av hva denne hensikten var, og jeg undersøkte historiske kilder og så på hvordan kvoteringssystemet ble diskutert i første halvdel av 1900-tallet, før systemet ble implementert. Det som ble åpenbart var at det ikke fantes én enkelt hensikt. Det var ulike aktører med svært forskjellige visjoner og håp om hva denne politikken kunne føre til. Etter å ha sett på disse ulike perspektivene og ha foretatt en rekke

intervjuer av personer med ulike meninger om hva konsekvenene av dette har vært, savnet jeg å få et mer helhetlig bilde av hva som faktisk har skjedd. Derfor begynte jeg, først som en del av mitt doktorgradsarbeid, å samle store mengder kvantitative data av forskjellig art. Målet var å se på effektene av kvotering over tid.

Det er et typisk trekk ved min forskning at jeg ofte kombinerer kvalitative undersøkelser, som arkivundersøkelser og intervjuer, med store datasett. Det gjør at jeg føler meg sikrere i konklusjonene jeg trekker. Det kvalitative arbeidet informerer det kvantitative – om omvendt.

En annen ting jeg brukte mye tid på å finne ut av i dette prosjektet, var hvordan jeg kunne trekke slutninger om årsakssammenhenger. Dette er en utfordring vi ofte har innen samfunnsvitenskapene: Når vi ser på hvordan verden er og bruker såkalte observasjonsdata, er det vanskelig å vite hvordan ting ville sett ut hvis ikke hadde iverksatt en gitt policy. Hva er et godt sammenligningsgrunnlag? Det jeg gjorde, som det også ble vist til i begrunnelsen for tildelingen av prisen du nevnte, var å bruke elementer av hvordan kvoteringsystemet ble implementert for å forsøke å indentifisere årsakssammenhenger. Jeg gjorde dette ved å sammenligne politiske distrikter som var veldig like på 1970-tallet, bortsett fra at det ene da ble valgt til å kvotert og det andre ikke ble det. Deretter så jeg på utviklingen disse stedene over mer enn 30 år.

Jeg forsøkte dermed å benytte meg av hvordan kvoteringspolitikken faktisk ble implementert for å trekke slutninger om det. Ved å være ganske sikker på at stedene jeg sammenlignet var svært like i utgangspunktet, har jeg større tiltro til at de langsiktige endringer man kan se, skyldes kvoteringsystemet, snarere enn andre faktorer.

EWR: Dette er veldig interessant, og det bringer oss til et annet spørsmål: Hva er dine viktigste funn? Ved å sammenligne like systemer, noen med kvotering og noen uten, hva fant du ut om konsekvensene?

FRJ: Jeg tror en av de store forventningene i India var at kvoteringspolitikken skulle føre til det jeg kaller «grupperepresentasjon», at politikere med minoritetsbakgrunn får politisk makt og jobber spesielt for sin egen gruppes interesser. Dermed er det forventninger om at det ville være mer sosioøkonomisk utvikling for disse gruppene i områder med kvotering. Dette finner vi imidlertid ikke i det hele tatt – og det er temmelig logiske grunner til det. Måten dette kvoteringsystemet er designet på innebærer at politikere med minoritetsbakgrunn blir innvalgt i områder hvor det primært er velgere uten slik bakgrunn. Når det gjelder valg har de dermed incentiv til å opptre på samme måte som andre politikere. De er også fullstendig integrert i de etablerte partiene, så det at disse politikerne får makt, fører ikke til politiske endringer eller omfordeling av ressurser i noen vesentlig grad.

Det man derimot ser, er en stor endring hva angår disse gruppenes tilstedeværelse og innflytelse når det treffes beslutninger – også når det gjelder innflytelse i delstatsregjeringene, der det ikke er kvotering. Man ser også store endringer når det gjelder stereotypier og holdninger om hvem som bør ha politisk makt. Og medlemmer av de marginaliserte gruppene får også gradvis mer kunnskap om det politiske spillet og dermed økt selvtillit. Kvoteringspolitikken fører dermed til at sosiale barrierer brytes ned, men den fører ikke til grupperepresentasjon i den forstand at de kvoterte gruppene har en egen politisk agenda.

Dette mener jeg er typisk når det gjelder inkludering av ulike grupper. Det er nok lett å fall ned på å ønske at personer fra marginaliserte grupper skal opptre annerledes enn andre i politikken, men når man snakker med slike politikere får man ofte til svar at de ikke ønsker å oppleves som grupperepresentanter. De vil gjerne få fokusere på det de selv er opptatt av politisk. Et av perspektivene som jeg presenterer i boken, er derfor det at politikk som har til hensikt å inkludere en særskilt gruppe er viktig fordi det hindrer systematisk ekskludering av personer med visse egenskaper. Men når disse personene har fått politisk makt, bør man ikke egentlig forvente at de opptrer veldig annerledes enn andre politikere.

EWR: Det er et interessant funn. Tror du det lar seg generalisere til andre sammenhenger?

FRJ: Jeg mener absolutt at dette er relevant i andre sammenhenger også, selv om alle kontekster er forskjellige. I boken min er et av hovedargumentene at jeg forsøker å skille tiltak som legger til rette for «gruppeintegrering» og andre tiltak som legger opp til grupperepresentasjon. Hvis man for eksempel er valgt som kvinne med et tydelig mandat til å representere kvinneinteresser, vil man gjerne føle at det er viktig å gjøre dette og handle deretter. Det finnes eksempler på kvoteringsystemer og andre tiltak hvor slike incentivstrukturer er klare. De fleste typer kvotering derimot, inkludert kvotering innen politiske partier, det indiske systemet jeg har studert osv., gjør at politikere inkluderes på grunn av en gruppeegenskap, men når de først har fått makt, forholder de seg til de samme incentivstrukturer som andre politikere. Jeg argumenterer for å at vi bør forvente ulike resultater av de to typene inkluderingstiltak. Hvis man har en kvoteringspolitikk som legger opp til grupperepresentasjon, vil man gjerne se representanten aktivt fremme en politisk agenda på vegne av en gruppe. Hvis man imidlertid har en politikk som legger opp til integrering, vil man se at politikere gradvis blir integrert i det eksisterende politiske systemet, og man vil på lang sikt se en reduksjon i graden av diskriminering og stereotyper, samt en endring i oppfatningene av hvem som bør ha politisk makt. Så selv om det vil være litt variasjon mellom ulike kontekster, mener jeg den overordnede forståelsen av hvordan kvoteringspolitikk kan designes på ulike måter og få forskjellige konsekvenser, vil være anvendbar de fleste steder i verden.

EWR: Det er et viktig skille. Som du påpeker, har fagfeltet vært kjennetegnet av en blanding av politiske, normative og empiriske påstander. I tillegg til alt dette arbeidet om kvoteringspolitikk, har du skrevet mange andre artikler om politiske partier, valg og utvikling generelt i India. Kan du fortelle litt om dette bredere bakgrunnen for din forskning?

FRJ: Jeg har lenge vært interessert i hvordan valgresultater og partipolitikk påvirker Indisk politikk, for eksempel betydningen av organisasjonsstrukturen til politiske partier. Ett eksempel på dette er et prosjekt jeg holder på med i samarbeid med Pavithra Suryanarayan ved SAIS i DC, hvor vi ser på mønstre i hvordan indiske politikere stiller til gjenvalg. Dette er viktig, fordi politiske teorier ofte tar stabile forbindelser mellom partier og kandidater for gitt. Når man ser på India og en rekke andre land, er det derimot ofte slik at kandidater ofte stiller til gjenvalg for helt andre partier. Det at det er mange bytter mellom kandidater og partier kan føre til et forvirrende valglandskap.

I én artikkel ser vi for eksempel på økonomisk stemmegivning. I vestlige land tar vi ofte for gitt at økonomisk stabilitet eller vekst legger til rette for gjenvalg av de politikere som sitter ved makten, så

økonomisk stemmegivning ses gjerne på som svært logisk. I India ser vi imidlertid lite av dette. Det kan da være lett konkludere at indiske stemmegivere er mindre rasjonelle, eller at de primært stemmer ut fra etnisitet eller lignende. I artikkelen viser vi derimot at økonomisk stemmegivning er ganske vanlig i India i de tilfellene der kandidater representerer sitt opprinnelige parti ved gjenvalg. Dermed argumenterer vi for at stabile bånd mellom partier og kandidater er en av de underliggende forutsetningene som er nødvendige for velgere hvis de skal kunne belønne eller straffe partier. Jeg tror dette er et godt eksempel på hvordan det å studere et land som India kan gjøre oss mer klar over hvilke bakenforliggende forutsetninger som ligger i modeller om partipolitikk og valgdynamikk basert på erfaringer fra mer etablerte demokratier.

EWR: Det fascinerende hvordan India-studiene brukes til å vise at forutsetninger i statsvitenskapen som gjerne antas å være universelle, i realiteten er basert på vestlige eller europeiske erfaringer.

Ditt pågående forskningsprosjekt heter *Legal Regimes and Women's Economic Agency*. Her foretar du også en rekke sammenligninger og stiller store spørsmål. Kan du fortelle litt om målene med dette prosjektet?

FRJ: Dette er kanskje det største av mine pågående prosjekter. Det er et samarbeid med Mala Htun professor i statsvitenskap ved University of New Mexico. Her ønsker vi å bruke våre erfaringer fra forskjellige kontekster — hun er Latin-Amerika ekspert, og jeg har mye erfaring fra India — til å forstå mer om hvordan ulike stater bruker lover og regler for å endre kjønnsnormer og – stereotypier. Prosjektet søker dermed å løfte mye av kunnskapen vi har fra studier på mikronivå for å sammenligne statlige tilnærminger til kjønn og likestilling på et mer aggregert nivå. Som en del av prosjektet holder vi på med en rekke forskjellige artikler, men for å løfte frem én av dem: I Mexico hadde de en gjennomgripende lovendring i 2007, som rettet seg mot voldsbruk mot kvinner. Vold mot kvinner er viktig både for kvinners økonomiske likestilling og deres politiske deltagelse, fordi det blant annet handler om arbeidsmiljøet kvinner er en del av, og i hvilken grad kvinner er komfortable med å være aktive i offentligheten. Vi ser derfor på konsekvensene av disse lovendringene.

Her er vi igjen opptatt av hva vi bør forvente å finne og hva vi faktisk finner er konsekvenser av loven. På kort sikt ser vi lite endring i antallet kvinner som anmelder voldsbruk. Vi ser derimot store endringer når det gjelder holdninger til voldsbruk, for eksempel oppfatninger om hva vold er. Dette er viktig. Hvis man kun ser på antallet kvinner som melder om voldsbruk, er det lett å tenke at loven ikke har hatt noen effekt, men vi mener det er viktige effekter at man i løpet av få år har fått helt nye holdninger til hva som utgjør vold, hvorvidt voldsbruk er akseptabelt og hvorvidt det i det hele tatt bør anmeldes. Vi håper disse gradvise endringene av sosiale normer på lang sikt vil gi de mer konkrete resultatene man gjerne vil se, som høyere andel anmeldelser og mindre forekomst av vold i det hele tatt.

EWR: Det er fascinerende hvordan sosiale endringer og konsekvensene av regler og politikktutforming kan forstås på flere måter.

Dette prosjektet er fortsatt i en tidlig fase. Men når du ser tilbake både på det og alt annet du har oppnådd de siste 10-15 årene, hva er det du er særlig glad for eller stolt av?

FRJ: Oi, det er ikke helt lett å svare på. Jeg vil kanskje si jeg er særlig stolt av noen av de store datasettene jeg har utviklet. Fordi jeg har hatt langsiktig finansiering og stor frihet til å arbeide med det jeg har hatt lyst til, har jeg kunnet investere mye i samle store datasett, som jeg så har kunnet dele med andre. Så jeg vil si jeg er særlig stolt av databasen over alle indiske valg som jeg i samarbeid med Ashoka University har gjort tilgjengelig på internett. Det har et brukergrensesnitt som gjør at man både kan visualisere og laste ned dataene, så det er en enorm ressurs som vi allerede ser at mange benytter seg av. Så jeg er særlig glad for å ha hatt muligheten til å bidra med rådata som nå benyttes i mange typer forskning. Dette betyr at vi i årene fremover vil få mye mer kunnskap om indisk politikk.

EWR: Når man ser på CV'en din, ser man at du har reist mye. Du fikk din PhD-grad fra University of California, Berkeley, du har din mastergrad fra Duke University, og du har en bachelorgrad fra Universitetet i Oslo. Hva var det som førte deg til disse stedene? Hvorfor valgte du statsvitenskap – og hvorfor India?

FRJ: Når det gjelder India, var det litt tilfeldig. Jeg søkte og fikk plass ved *United World Colleges* da jeg var 16. Det er et internasjonalt skolesystem der man avlegger en *International Baccalaureate* (IB) i et annet land, og jeg ble sendt til skolen i India. Dermed bodde jeg der fra jeg var 16 til 18. Det var veldig spennende, og jeg møtte studenter fra hele verden og reiste mye i India. Denne opplevelsen gjorde at jeg ble interessert i samfunnsvitenskap, og særlig India ettersom det er så mye interessant man kan studere i en indisk sammenheng. Da jeg kom tilbake til Norge, begynte jeg å studere hindi/urdu og statsvitenskap ved universitetet. Og det ble til indisk politikk, som er det jeg har fokusert på siden.

EWR: Du har jobbet med mange interessante prosjekter, boken din ble gitt ut på Oxford University Press i fjor, og du har publisert en rekke vitenskapelige artikler. Finnes det en oppskrift på suksess som dette, eller har du noen råd for hvordan kan forbli fokusert på målet?

FRJ: Først og fremst bør man fokusere på noe man virkelig er interessert i. Jeg har sett mange studenter som tenker at de bør være strategiske i valgene sine, men jeg opplever at jeg kun kan fullføre gode akademiske prosjekter dersom jeg virkelig er opptatt av temaet. Det er derfor et viktig råd: at man jobber med ting man brenner for så mye som mulig.

Noe annet som har vært svært viktig for meg, er at jeg har vært så heldig å ha langsiktig finansiering. Det har latt meg investere mye i innhenting av store datasett, og jeg har kunnet tenke på store spørsmål. Hvis man er bundet av de begrensninger som kortsiktig finansiering setter, tror jeg ikke det er mulig å investere så mye i langsiktige prosjekter. Dette kan være veldig viktig både når det gjelder akademisk betydning og samfunnsmessig relevans.

I tillegg har jeg vært svært heldig som har hatt en veldig fleksible og støttende arbeidsgiver her på NUPI. De har gjort det mulig for meg å holde kontakten med de internasjonale nettverkene som jeg har samarbeidet nært med, jeg har kunnet ha flere interessante forskningsopphold i utlandet, og de har lagt til rette for at jeg har kunnet utvikle meg i den retningen jeg har ønsket. Jeg har derfor lyst til

å understreke at jeg er svært takknemlig overfor NUPI, som har gitt meg støtte og fleksibilitet slik at jeg virkelig har kunne trives med arbeidet.

EWR: Er det spesielle utfordringer som du og andre unge forskere må håndtere?

FRJ: Ja, det er noen utfordringer. Det er mye fokus på hvordan unge forskere gjør godt arbeid, og det finnes mange forskningsstipender, men virkeligheten er fremdeles den at mange unge forskere har midlertidige kontrakter og må planlegge kortsiktig. Mange har også kortsiktig finansiering, noe som gjør det vanskeligere å investere i langsiktige idéer. God forskning er tidkrevende, og hvis man ønsker dette, er det viktig å legge til rette for at forskere får arbeide med prosjekter over lengre tid, og med kontinuitet i forskningen, i stedet for å hoppe fra tema til tema.

Dessuten: Selv om økt internasjonalisering og mobilitet er flott og gir folk gode opplevelser og mulighet til å gjøre spennende arbeid, kan det være en stor belastning for forskernes privatliv. Jeg har sett mange eksempler på personer som har reist på utenlandsopphold men at familielivet deres har lidd for det fordi familien ikke kan reise med dem. Det er nok også blitt mer utfordrende å kombinere privatliv med forskerkarrierer nå som flere kvinner får høyere akademiske stillinger, siden det ikke lenger er selvsagt at det er kvinnen som skal slippe alt og følge mannen. Dette er ikke bare en utfordring innen forskning, det gjelder blant annet også diplomati og NGOs. Jeg tror ikke vi ennå har funnet noen gode løsninger hvordan to karrierer med mye mobilitet kan kombineres med privatliv. Her trenger vi å tenke nytt og finne en god balanse.

EWR: Det er absolutt problemer med mobilitet og internasjonalisering. I din forskning har du likevel klart å tilbringe mye tid på interessante steder – i India, i Storbritannia, i USA og i Colombia, blant annet. Hvis vi ser utover dine forskningsresultater, hva er noe av det mest interessante du har lært om kulturelle forskjeller, politiske systemer eller rett og slett menneskelig samhandling og kommunikasjon?

FRJ: En første ting er kanskje at det er mange måter å gjøre ting på. Det er lett tenke at vi gjør noe på den beste måten, men det er mange måter å være lykkelig på i verden.

En annen ting er at det på tross av globaliseringen fremdeles finnes viktige kulturforskjeller. Det har særlig blitt tydelig for meg at vi ofte snakker forbi hverandre – for eksempel fordi man har ulik forståelse av hva et ord betyr. Når det gjelder eksempelet med endringer i holdningene til voldsbruk i Mexico, ser vi at folk begynner å se flere handlingstyper som voldelige. Og jeg tror det er noe vi også ser i #metoo-kampanjen: Oppmerksomheten rundt seksuell trakassering og overgrep utvider folks forståelse av hva dette er. Det er viktig – Om du spør: «Er du tilhenger av vold?» vil alle si nei. Men hvis man mener forskjellige ting med ordet *vold*, kan man misforstå hverandre fullstendig. Dette er noe jeg ser på som svært viktig når det gjelder interkulturell dialog.

En tredje ting som kan nevnes, er at man ikke bør ta seg selv for høytidelig. Verden er full av mennesker som er de viktigste i deres egen kontekst, men så snart man drar to kilometer i en eller annen retning, er de ukjente. Det er viktig å innse at det er mange fantastiske mennesker i verden, og at vi ikke bør ta oss selv for høytidelig.

EWR: Et siste spørsmål: Hvor går du herfra? Hva har du planlagt?

FRJ: Først og fremst er jeg midt i arbeidet med to bokmanuskripter og en rekke artikler, så jeg skal fortsette med den type forskning jeg har fortalt om, og jeg synes flere av disse prosjektene er veldig spennende.

Neste måned tiltrer jeg også som førsteamanuensis ved Institutt for statsvitenskap ved Universitetet i Oslo, så i høst skal jeg begynne med undervisning, noe jeg gleder meg veldig til. Jeg skal undervise i både kvalitativ og kvantitativ metode, samt ha kurs knyttet til forskningen min på statlig tilnærming til ulikhet i samfunnet. Jeg gleder meg veldig til å dele mer av arbeidet mitt med studenter og til å være med på å utvikle dere prosjekter. Det er veldig inspirerende.

EWR: Dr. Jensenius, takk for at du var med oss i dag, og gratulerer igjen med å bli utvalgt til årets Nils Klims-prisvinner.

FRJ: Takk.